

3

První věc, kterou udělám, když přijdu ze školy domů, je to, že se zhroutím na postel a zapnu si počítač. Takhle to chodí každický den. Pokud nejsem ve škole, tak si můžete být jistí, že můj notebook bude někde v okruhu dvou metrů od mého srdce. Můj notebook je moje spřízněná duše.

Během posledních pár měsíců jsem si postupně uvědomila, že jsem spíš blog než skutečná bytost. Nevím, kdy jsem s blogováním vůbec začala, ani netuším, kdy a proč jsem se přihlásila na tyhle stránky, ale už si ani nepamatuju, co jsem vlastně dělala *předtím*, a už vůbec netuším, co bych dělala, kdybych svůj blog vymazala. Docela lituju, že jsem si ho vůbec zakládala, vážně. Je dost trapnej. Ale je to to jediné místo, kde nacházím lidi, co jsou aspoň trochu jako já. Lidi tady o sobě mluví úplně jinak, než jak o sobě mluví lidi v reálném světě.

Kdybych svůj blog smazala, asi už bych fakt zůstala dočista sama.

Nebloguju proto, aby můj blog sledovalo co nejvíc lidí nebo tak něco. Nejsem Evelyn. Jde o to, že není zrovna společensky přijatelné říkat v reálném světě nahlas smutné věci, protože lidi si pak myslí, že vám jde jen o pozornost. To nenávidím. Takže je fajn, že aspoň někde můžu říkat přesně to, co si myslím. I když je to jen na internetu.

Čekám asi sedm milionů let, než mi naběhne počítač, a pak strávím pěkně dlouhou dobu na blogu. Mám tu pár přitroublých anonymních zpráv – několik lidí, co čtou můj blog, se kvůli některým těm patetickým blábolům, co píšu, občas dost rozohní. Pak si zkontroluju Facebook. Dvě nová upozornění – Lucas a Michael mě požádali o přátelství. Obě žádosti přijmu. Pak se podívám do mailu. Žádný nový e-mail.

A pak si zнова najdu Solitaire.

Pořád na něm je ta fotka Kenta se směšně odevzdaným výrazem, ale kromě ní na blogu přibyla jen jediná věc. Název. A v něm stojí:

Solitaire: Trpělivost zabíjí

Nevím, o co se lidi ze Solitaire snaží, ale „Trpělivost zabíjí“ je snad ta nejbližší imitace názvu nějakého bondovského filmu, co jsem kdy viděla. Spíš to zní jako web s online sázením.

Vytáhnu z kapsy růžový papírek s adresou SOLITAIRE.CO.UK a přilepím ho přímo doprostřed jediné prázdné stěny v pokoji.

Myslím na to, jak jsem se dneska setkala s Lucasem Ryanem a na chvíli pocítím záblesk naděje. Nebo tak něco. To je fuk. Vůbec nevím, proč se tím vůbec zabývám. Nevím ani, proč jsem po těch růžových papírcích se šipkami došla až do té počítačové učebny. Boha jeho, já vůbec netuším, proč něco dělám.

Nakonec v sobě najdu dost vůle na to se zvednout a odplazit se do kuchyně pro pití. Mamka tam sedí u počítače. Svým způsobem jsme úplně stejné. Mamka miluje Microsoft Excel tak, jak já miluju Google Chrome. Ptá se mě, jak jsem se měla ve škole, ale já jen pokrčím rameny a odvětim, že fajn, protože jsem si jistá, že jí na odpovědi beztak moc nezáleží.